

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

ΕΥΛΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΟΠΑΙΔΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Τ Μ Ν Ο Σ ^(α)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

ἔγραψε

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ

Τὸν Μάϊον Μῆνα

1823.

I N N O

ALLA LIBERTA'

DIONISIO SOLOMOS

DA ZACINTO

scrisse

Il Mese di Maggio

1823.

Volgarizzato in Prosa Italiana

DA G. GRASSETTI

Prof. di Lettere Italiane e Latine in Zante.

Edizione III

EN ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Δ. ΜΕΣΘΕΝΕΩΣ.

1825.

*Τὸ ἐξώφυλλο τῆς ἔκδοσης
τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, Μεσολόγγι 1825.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

ΕΥΛΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΟΠΑΙΔΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΤΤΩΝ

Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἔκδοσης τοῦ «Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἀποτελεῖ ἓνα ξεχωριστὸ στοιχεῖο μεταξὺ τῶν δράσεων τῆς Τράπεζας Πειραιῶς γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν 200ων χρόνων ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Ἡ ἔκδοση αὐτὴ ἀπευθύνεται σὲ κάθε ἐλεύθερο ἄνθρωπο ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ του ταυτότητα. Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες συνιστᾶ σημειολογικὰ μιὰ συμβολὴ στὴ συνεχῆ ἐργηγορσὴ τῆς ἐθνικῆς μας μνήμης, μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον φωτεινὰ καὶ παντοτινὰ σύμβολα, ποὺ ἐκφράζει ὄχι μόνον μιὰ μεγαλειώδη ἱστορικὴ στιγμή τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴ διεκδίκηση καὶ βίωση τῆς ὑψίστης ἀνθρώπινης ἀξίας, τῆς Ἐλευθερίας.

Γιὰ τὴ νέα γενιὰ τῆς χώρας μας, ἀποτελεῖ μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀνακαλύψει ξανὰ τὸν Ἐθνικὸ μας Ὑμνο καὶ νὰ ἐκτιμῆσει τὴ σημασίαν τοῦ μνηύματος «Ἐλευθερία», τότε, σήμερα, αὔριο.

© *Γιὰ τὴν ἔκδοση Τράπεζα Πειραιῶς
& γιὰ τὶς ξυλογραφίαι Γιάννης Ψυχοπαίδης*

ISBN 978-960-6811-70-3

*Γεώργιος Χαντζηνικολάου
Πρόεδρος Διοικητικοῦ Συμβουλίου Τράπεζας Πειραιῶς*

Ὁ «Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἓνα ποιητικὸ ἔργο ποὺ ταυτίζει τὴν Ἐλευθερία μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ βρίσκεται βαθιὰ ριζωμένο στὴ συλλογικὴ μας συνείδηση, θὰ πρέπει νὰ στέκεται δίπλα σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ ἴδιο μεγαλειώδες ὄραμα τοῦ ἀγῶνα τοῦ 1821 γιὰ μιὰ χώρα ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη, γιὰ μιὰ κοινωνία δημιουργικὴ καὶ εὐημερούσα.

Με ἀφετηρία αὐτὴ τὴν πεποίθηση προχωρήσαμε στὴν ἔκδοση τοῦ ποιήματος «Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» ὡς μιὰ ἐλάχιστη συμβολὴ στὸ μεγάλο χρέος ὄλων μας ἀπέναντι στοὺς Ἀγωνιστὲς τοῦ 1821, ποὺ κατέκτησαν μὲ τὸν ἀγῶνα τους, αὐτὸ ποὺ ἐκφράζει τὸ ποίημα καὶ ὁ ποιητὴς, τὴν Ἐλευθερία μας.

Χρῆστος Μεγάλου

Διευθύνων Σύμβουλος Τράπεζας Πειραιῶς

Λόρδος Μπάυρον

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

*Libertà vo cantando, ch' è sì cara.
Come sa chi per lei vita rifiuta.*
DANTE.

1. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερῆ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι,
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.
2. Ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαίρει, ὦ χαίρει, Ἐλευθεριά!
3. Ἐκεῖ μέσα ἐκατικῶσες,
Πικραμένη, ἐντροπαλῆ,
Κ' ἕνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
Ἔλα πάλι, νὰ σοῦ πῶ.
4. Ἄργε νάλθη ἐκεῖνῃ ἡ μέρα,
Καὶ ἦσαν ὅλα σιωπηλά,
Γιατὶ λατκίαζε ἡ φούερα,
Καὶ τὰ πλάκισε ἡ σκλαδιὰ.

Ἡ 6ῃ σελίδα τῆς ἐκδόσεως
τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, Μεσολόγγι 1825.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

*Libertà vo cantando, ch' è sì cara.
Come sa chi per lei vita rifiuta.*
DANTE.

1. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερῆ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.
2. Ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαίρει, ὦ χαίρει, Ἐλευθεριά!

3 Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες,
Πικραμένη, ἐντροπαλή,
Κ' ἓνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
Ἔ λ α π ά λ ι, νά σοῦ πῆ.

4 Ἄργιε νάλλθη ἐκείνη ἡ ἡμέρα,
Καὶ ἦταν ὅλα σιωπηλά,
Γιατὶ τᾶσκιαζε ἡ φοβέρα,
Καὶ τὰ πλάκονε ἡ σκλαβιά.

5 Δυστυχής! παρηγορία
Μόνη σοῦ ἔμενε νά λές
Περασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγῶντάς τα νά κλαῖς.

6 Καὶ ἀκαρτέρει, καὶ ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερην λαλιά,
Ἔνα ἐκτύπαιε τᾶλλο χέρι
Ἄπο τὴν ἀπελπησιά,

Μάρκος Μπότσαρης

7 *Κ' ἔλεες· πότε ἄ! πότε βγάνω
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τς' ἐρμιαῖς;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω
Κλάψαις, ἄλυσσες, φωναῖς.*

8 *Τότε ἐσήκονες τὸ βλέμμα
Μὲς τὰ κλαῦματα θολὸ
Καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἷμα,
Πλῆθος αἷμα Ἑλληνικό.*

9 *Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα,
Ἐέρω, ὅτι ἔβγαίνες κρυφὰ,
Νὰ γυρεύης εἰς τὰ ξένα
"Ἄλλα χέρια δυνατά.*

10 *Μοναχὴ τὸν δρόμο ἐπήρες
'Ἐξανάλθες μοναχὴ·
Δὲν εἶν' εὐκόλαις ἢ θύραις,
'Ἐὰν ἡ χρεῖα ταῖς κουρταλῆ.*

11 Ἄλλος σοῦ ἔκλαιψε εἰς τὰ στήθια,
Ἄλλ' ἀνάσασιν καμμιά·
Ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια,
Καὶ σὲ γέλασε φρικτά.

12 Ἄλλοι, ὠϊμέ! ὅσ τὴν συμφορά σου
Ὅποῦ ἐχαίροντο πολὺ,
Σύρε ναῦρης τὰ παιδιὰ σου,
Σύρε, ἐλέγαν οἱ σκληροί.

13 Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι,
Καὶ ὀλογλίγωρο πατεῖ
Ἡ τὴν πέτρα, ἢ τὸ χορτάρι,
Ποῦ τὴν δόξα σοῦ ἐνθυμεῖ.

14 Ταπεινότατη σοῦ γέρνει
Ἡ τρισάθλια κεφαλή,
Σὰν πτωχοῦ ποῦ θυροδέρνει,
Κ' εἶναι βάρος του ἢ ζωή.

15 Ναί· ἀλλὰ τῶρα ἀντιπαλεύει
Κάθε τέκνο σου μὲ ὄρμη,
Ποῦ ἀκατάπαυστα γυρεύει
Ἡ τὴν νίκη, ἢ τὴν θανή.

16 Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαίρε, ὦ χαίρε, Ἐλευθεριά!

17 Μόλις εἶδε τὴν ὄρμη σου
Ὁ οὐρανός, ποῦ γιὰ τς' ἐχθροῦς,
Εἰς τὴν γῆν τὴν μητρικὴν σου
Ἐτρεφ' ἄνθια καὶ καρποῦς,

18 Ἐγαλήνευσε· καὶ ἐχύθη
Καταχθόνια μία βοή,
Καὶ τοῦ Ῥήγα σου ἀπεκρίθη
Πολεμόκραχτη ἢ φωνή.

19 "Ολοι οί τόποι σου σ' ἐκράξαν,
Χαιρετώντάς σε θερμά,
Καί τὰ στόματα ἐφωνάξαν
"Οσα αισθάνετο ἡ καρδιά.

20 Ἐφωνάξανε ὡς τ' ἀστέρια
Τοῦ Ἰωνίου καί τὰ νησιά,
Καί ἐσηκώσανε τὰ χέρια
Γιὰ νὰ δείξουνε χαρά,

21 Μ' ὄλον ποῦναι ἀλυσωμένο
Τὸ καθένα τεχνικά,
Καί εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο
Ἔχει: Ψεύτρα Ἐλευθεριά.

22 Ἐκαρδιακὰ χαροποιήθη
Καί τοῦ Βάσιγκτων ἡ γῆ,
Καί τὰ σίδερα ἐνθυμήθη
Ποῦ τὴν ἔδεναν καὶ αὐτή.

Ἰωάννης Μακρυγιάννης

- 23 Ἐπὶ τὸν πύργον του φωνάζει,
Σὰν νὰ λέη, σὲ χαιρετῶ,
Καὶ τὴν χήτην του τινάζει
Τὸ Λεοντάρι τὸ Ἴσπανό.
- 24 Ἐλαφιάσθη τῆς Ἀγγλίας
Τὸ θηρίο, καὶ σέρνει εὐθύς
Κατὰ τ' ἄκρα τῆς Ῥουσίας
Τὰ μουγκρίσματα τς' ὄργης.
- 25 Εἰς τὸ κίνημά του δείχνει,
Πῶς τὰ μέλη εἶν' δυνατά·
Καὶ ὅσ' τοῦ Αἰγαίου τὸ κῦμα ρίχνει
Μιὰ σπιθόβολη ματιά.
- 26 Σὲ ξανοίγει ἀπὸ τὰ νέφη
Καὶ τὸ μάτι τοῦ Ἀετοῦ,
Ποῦ φτερὰ καὶ νύχια θρέφει
Μέ τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἰταλοῦ.

- 27 *Καὶ σ' ἐσὲ καταγυρμένος,
Γιατὶ πάντα σὲ μισεῖ,
Ἐκρωζ' ἔκρωζε ὁ σκασμένος,
Νὰ σὲ βλάβῃ, ἂν ἡμπορῇ.*
- 28 *Ἄλλο ἐσὺ δὲν συλλογιέσαι
Πάρεξ ποῦ θὰ πρωτοπᾶς·
Δὲν ἴμιλεῖς, καὶ δὲν κουνιέσαι
Ἵς ταῖς βρυσίαις ὅπου ἀγροικᾶς,*
- 29 *Σὰν τὸν βράχον, ὅπου ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερὸ
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνη
Εὐκόλυσβυστον ἀφρὸ,*
- 30 *Ὅπου ἀφίνει ἀνεμοζάλη,
Καὶ χαλάζι, καὶ βροχὴ,
Νὰ τοῦ δέρνουν τὴν μεγάλη,
Τὴν αἰώνιαν κορυφή.*

- 31 *Δυστυχία του, ὦ δυστυχία του
Ὅποιανοῦ θέλει βρεθεῖ
Ἵς τὸ μαχαίρι σου ἀποκάτου,
Καὶ Ἵς ἐκεῖνο ἀντισταθῇ.*
- 32 *Τὸ θηρίο π' ἀνανογιέται,
Πῶς τοῦ λείπουν τὰ μικρὰ,
Περιορίζεται, πετιέται,
Αἷμα ἀνθρώπινο διψᾷ·*
- 33 *Τρέχει, τρέχει ὅλα τὰ δάση,
Τὰ λαγκάδια, τὰ βουνὰ,
Καὶ ὅπου φθάση, ὅπου περάση,
Φρίκη, θάνατος, ἐρμιὰ.*
- 34 *Ἐρμιὰ, θάνατος, καὶ φρίκη,
Ὅπου ἐπέρασες κ' ἐσύ·
Εἶφος ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη,
Πλέον ἀνδρείαν σοῦ προξενεῖ.*

35 Ἴδου ἔμπρός σου ὁ τοῖχος στέκει
Τῆς ἀθλίας Τριπολιτζᾶς·
Τώρα τρόμου ἀστροπελέκι
Νὰ τῆς ρίψῃς ἴπιθυμᾶς.

36 Μεγαλόψυχο τὸ μάτι
Δείχνει, πάντα ὁπῶς νικεῖ,
Καὶ ἄς εἶν' ἄρματα γεμάτη,
Καὶ πολέμιαν χλαλοή.

37 Σοῦ προβαίνουνε καὶ τρίζουν,
Γιὰ νὰ ἰδῆς πῶς εἶν' πολλά.
Δὲν ἀκοῦς ποῦ φοβερίζουν
Ἄνδρες μύριοι καὶ παιδιὰ;

38 Λίγα μάτια, λίγα στόματα
Θὰ σᾶς μείνουνε ἀνοιχτὰ,
Γιὰ νὰ κλαύσετε τὰ σώματα
Ποῦ θὲ νὰῦρη ἡ συμφορά.

Μαντὼ Μαυρογένους

39 Κατεβαίνουνε, καὶ ἀνάφτει
Τοῦ πολέμου ἀναλαμπή·
Τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει,
Λάμπει, κόφτει τὸ σπαθί.

40 Γιατὶ ἢ μὰ ἡ ἐστάθη ὀλίγη;
Λίγα τὰ αἵματα γιατί;
Τὸν ἐχθρὸν θωρῶ νὰ φύγη,
Καὶ 'σ τὸ κάστρο ν' ἀναιβῆ.

41 Μέτρα... εἶν' ἄπειροι οἱ φευγάτοι,
Ὅπου φεύγοντας δειλιοῦν·
Τὰ λαβώματα 'σ τὴν πλάτη
Δέχοντ', ὥστε ν' ἀναιβοῦν.

42 Ἐκεῖ μέσα ἀκαρτερεῖτε
Τὴν ἀφεύγατη φθορά·
Νὰ, σὰς φθάνει· ἀποκριθῆτε
'Σ τῆς νυκτὸς τῆ σκοτινιά.

- 43 Ἐποκρίνονται, καὶ ἡ μάχη
Ἐτζί ἀρχίζει, ὁποῦ μακρὰ
Ἀπὸ ράχη ἐκεῖ σὲ ράχη
Ἀντιβουῖζε φοβερά.
- 44 Ἀκούω κούφια τὰ τουφέκια,
Ἀκούω σμίξιμο σπαθιῶν,
Ἀκούω ξύλα, ἀκούω πελέκια,
Ἀκούω τρίξιμο δοντιῶν.
- 45 Ἄ! τί νύκτα ἦταν ἐκείνη,
Ποῦ τὴν τρέμει ὁ λογισμὸς;
Ἄλλος ὕπνος δὲν ἐγένη
Πάρεξ θάνατου πικρός.
- 46 Τῆς σκηνῆς ἡ ὥρα, ὁ τόπος,
Ἡ κραυγαῖς, ἡ ταραχὴ,
Ὁ σκληρόψυχος ὁ τρόπος
Τοῦ πολέμου, καὶ οἱ καπνοὶ,

- 47 Καὶ ἡ βρονταῖς, καὶ τὸ σκοτάδι
Ὅπου ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά,
Ἐπαράσταναν τὸν ἄδη
Ποῦ ἀκαρτέριε τὰ σκυλιά·
- 48 Τ' ἀκαρτέριε. — Ἐφαίνοντ' ἴσκιοι
Ἀναρίθμητοι γυμνοὶ,
Κόραις, γέροντες, νεανίσκοι,
Βρέφη ἀκόμη εἰς τὸ βυζί.
- 49 Ὅλη μαύρη μυρμιγκιάζει,
Μαύρη ἡ ἐντάφια συντροφιά,
Σὰν τὸ ροῦχο ὁποῦ σκεπάζει
Τὰ κρεββάτια τὰ ἴστερνά.
- 50 Τόσοι, τόσοι ἀνταμωμένοι
Ἐπετιοῦντο ἀπὸ τὴν γῆ,
Ὅσοι εἰν' ἄδικα σφαγμένοι
Ἀπὸ τούρκικην ὀργή.

51 Τόσα πέφτουνε τὰ θερι-
σμένα ἀστάχια εἰς τοὺς ἀγρούς·
Σχεδὸν ὅλα ἐκεῖα τὰ μέρη
Ἐσκεπάζοντο ἀπ' αὐτούς.

52 Θαμποφέγγει κανέν' ἄστρο,
Καὶ ἀναδεύοντο μαζή,
Ἀναβαίνωντας τὸ κάστρο
Μὲ νεκρώσιμη σιωπή.

53 Ἔτζι χάμου εἰς τὴν πεδιάδα
Μὲς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ,
Ὅταν στέλνη μίαν ἀχνάδα
Μισοφέγγαρο χλωμὸ,

54 Ἐὰν οἱ ἄνεμοι μὲς τ' ἄδεια
Τὰ κλαδιὰ μουγκοφυσούν,
Σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια
Ὅποῦ οἱ κλώνοι ἀντικτυποῦν.

Γεώργιος Κουντουριώτης

- 55 *Μὲ τὰ μάτια τους γυρεύουν,
"Ὅπου εἶν' αἵματα πηχτὰ,
Καὶ μὲς τ' αἵματα χορεύουν
Μὲ βρυχίσματα βραχνὰ,*
- 56 *Καὶ χορεύοντας μανίζουν
Εἰς τοὺς "Ἑλληνας κοντὰ,
Καὶ τὰ στήθια τοὺς ἐγγίζουν
Μὲ τὰ χέρια τὰ ψυχρά.*
- 57 *Ἐκειὸ τὸ ἔγγισμα πηγαίνει
Βαθυὰ μὲς τὰ σωθικὰ,
"Ὅθεν ὄλη ἢ λύπη βγαίνει,
Καὶ ἄκρα αἰσθάνονται ἀσπλαχνιά.*
- 58 *Τότε αὐξάνει τοῦ πολέμου
Ἐχὸς τρομακτικὰ,
Σὰν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου
Ἐν τῷ πελάου τὴν μοναξιά.*

59 *Κτυποῦν ὄλοι ἀπάνου κάτου.
Κάθε κτύπημα ποῦ εὐγεί
Εἶναι κτύπημα θανάτου,
Χωρὶς νὰ δευτερωθῆ.*

60 *Κάθε σῶμα ὑδρώνει, ῥέει·
Λὲς καὶ ἐκείθεν ἡ ψυχὴ,
Ἐπ' τὸ μῖσος ποῦ τὴν καίει
Πολεμάει νὰ πεταχθῆ.*

61 *Τῆς καρδίας κτυπῖαις βροντάνε
Μὲς τὰ στήθια τους ἀργὰ,
Καὶ τὰ χέρια ὅποῦ χουμάνε
Περισσότερο εἶν' γοργά.*

62 *Οὐρανὸς γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι,
Οὐδὲ πέλαγο, οὐδὲ γῆ·
Γι' αὐτοὺς ὅλους τὸ πᾶν εἶναι
Μαζομένο ἀντάμα ἐκεῖ.*

63 *Τόση ἡ μάνητα καὶ ἡ ζάλη,
Ποῦ στοχάζεσαι, μὴ πῶς
Ἐπὶ μίᾳ μεριά καὶ ἀπ' ἄλλη
Δὲν μείνη ἕνας ζωντανός.*

64 *Κύττα χέρια ἀπελπισμένα
Πῶς θερίζουνε ζωαῖς!
Χάμου πέφτουνε κομμένα
Χέρια, πόδια, κεφαλαῖς,*

65 *Καὶ παλάσκαις, καὶ σπαθία
Μὲ ὄλοσκορπιστα μυαλὰ,
Καὶ μὲ ὀλόσχιστα κρανία,
Σωθικὰ λαχταριστά.*

66 *Προσοχὴ καμμία δὲν κάνει
Κανεῖς, ὄχι, εἰς τὴν σφαγὴ·
Πάνε πάντα ἐμπρός. "ὦ! φθάνει,
Φθάνει· ἕως πότε οἱ σκοτομοί;*

67 *Ποῖος ἀφίνει ἐκεῖ τὸν τόπο,
Πάρεξ ὅταν ξαπλωθῇ;
Δὲν αἰσθάνονται τὸν κόπο,
Καὶ λὲς κ' εἶναι εἰς τὴν ἀρχή.*

68 *Ὀλιγόστευαν οἱ σκύλοι,
Καὶ ἀλλὰ ἐφώναζαν, ἀλλά·
Καὶ τῶν Χριστιανῶν τὰ χεῖλη
Φωτιὰ ἐφώναζαν, φωτιὰ.*

69 *Λεονταρόψυχα ἐκτυπιοῦντο,
Πάντα ἐφώναζαν φωτιὰ,
Καὶ οἱ μιανοὶ κατασκορπιοῦντο,
Πάντα σκούζωντας ἀλλά.*

70 *Παντοῦ φόβος, καὶ τρομάρα,
Καὶ φωναῖς, καὶ στεναγμοί·
Παντοῦ κλάψα, παντοῦ ἀντάρα,
Καὶ παντοῦ ξεψυχισμοί.*

Ρήγας Φερραίος

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης

- 71 Ἦταν τόσοι! πλέον τὸ βόλι
Εἰς τ' αὐτιά δὲν τοὺς λαλεῖ.
Ὅλοι χάμου ἐκείττοντ' ὄλοι
Εἰς τὴν τέταρτην αὐγή.
- 72 Σὰν ποτάμι τὸ αἷμα ἐγίνη,
Καὶ κυλάει 'σ τὴν λαγκαδιὰ,
Καὶ τὸ ἀθῶον χόρτο πίνει
Αἷμα ἀντὶς γιὰ τὴν δροσιά.
- 73 Τῆς αὐγῆς δροσάτο ἀέρι,
Δὲν φυσᾶς τώρα ἐσὺ πλιὸ
'Σ τῶν ψευδόπιστων τὸ ἀστέρι·
Φύσα, φύσα εἰς τὸ ΣΤΑΥΡΟ'.
- 74 Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαίρε, ὦ χαίρε, Ἐλευθεριά!

75 Τῆς Κορίνθου ἰδοὺ καὶ οἱ κάμποι·
Δὲν λάμπ' ἥλιος μοναχὰ
Εἰς τοὺς πλατάνους, δὲν λάμπει
Εἰς τ' ἀμπέλια, εἰς τὰ νερά.

76 Εἰς τὸν ἥσυχον αἰθέρα
Τώρα ἀθῶα δὲν ἀντηχεῖ
Τὰ λαλήματα ἢ φλογέρα,
Τὰ βελάσματα τὸ ἀρνί.

77 Τρέχουν ἄρματα χιλιάδες,
Σὰν τὸ κῦμα εἰς τὸ γιालό·
Ἄλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαράδες
Δὲν ψηφοῦν τὸν ἀριθμό.

78 ὦ τρακόσιοι! σηκοθήτε
Καὶ ξανάλθετε ὅσ' ἐμᾶς·
Τὰ παιδιὰ σας θέλ' ἰδεῖτε
Πόσο μοιάζουνε μὲ σᾶς.

79 Ὅλοι ἐκεῖνοι τὰ φοβοῦνται,
Καὶ μὲ πάτημα τυφλό
Εἰς τὴν Κόρινθο ἀποκλειοῦνται,
Κι' ὅλοι χάνονται ἀπ' ἐδώ.

80 Στέλνει ὁ ἄγγελος τοῦ ὀλέθρου
Πεῖναν καὶ Θανατικό,
Ποῦ μὲ σχῆμα ἐνὸς σκελέθρου
Περπατοῦν ἀντάμα οἱ δύο.

81 Καὶ πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια
Ἄπεθαίνανε παντοῦ
Τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια
Τῆς φυγῆς καὶ τοῦ χαμοῦ.

82 Καὶ ἐσὺ ἀθάνατη, ἐσὺ θεία,
Ποῦ ὅ,τι θέλεις ἡμπορεῖς,
Εἰς τὸν κάμπο, Ἐλευθερία,
Ἄματωμένη περπατεῖς.

83 Ἐς τὴν σκιὰ χεροπιασμέναις
Ἐς τὴν σκιὰ βλέπω κ' ἐγὼ
Κρινοδάκτυλαις παρθέναις
Ἐποῦ κάνουνε χορό.

84 Ἐς τὸν χορὸ γλυκογυρίζουν
Ἐωραῖα μάτια ἐρωτικά,
Καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν
Μαῦρα, ὀλόχρυσά μαλλιά.

85 Ἐψυχὴ μου ἀναγαλλιάζει,
Πῶς ὁ κόρφος κάθε μιᾶς
Γλυκοβύζαστο ἐτοιμάζει
Γάλα ἀνδρείας, καὶ ἐλευθεριᾶς.

86 Μὲς τὰ χόρτα τὰ λουλούδια,
Τὸ ποτῆρι δὲν βαστῶ,
Φιλελεύθερα τραγούδια
Σὰν τὸν Πίνδαρο ἐκφωνῶ.

Ἐδυσσεύς Ἐνδρούτσος

Ἄθανάσιος Διάκος

- 87 Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!
- 88 Ἰῆγες εἰς τὸ Μισολόγγι
Τὴν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ,
Ἰμέρα ποῦ ἄνθισαν οἱ λόγκοι
Γιὰ τὸ τέκνο τοῦ Θεοῦ.
- 89 Σοῦλθε ἐμπρὸς λαμποκοπῶντας,
Ἡ θρησκεία μ' ἕνα σταυρὸ,
Καὶ τὸ δάκτυλο κινῶντας
Ὅπου ἀνεῖ τὸν οὐρανὸ,
- 90 Ἰσ αὐτὸ, ἐφώνησε, τὸ χῶμα
Στάσου ὀλόρθη Ἐλευθεριά,
Καὶ φιλῶντάς σου τὸ στόμα,
Μπαίνει μὲς τὴν Ἐκκλησιά.

91 *Εἰς τὴν τράπεζαν σιμόνει,
Καὶ τὸ σύγγεφο τὸ ἄχνὸ
Γύρω γύρω τῆς πυκνώνει
Ποῦ σκορπάει τὸ θυμιατό.*

92 *Ἄγροικαίει τὴν ψαλμωδία,
Ἵποῦ ἐδίδαξεν αὐτή·
Βλέπει τὴν φωταγωγία
Ἵς τοὺς ἀγίους ἐμπρὸς χυτή.*

93 *Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποὺ πλησιάζουν
Μὲ πολλὴ ποδοβολή,
Κι' ἄρματ', ἄρματα ταράζουν;
Ἐπετάχτηκες ἐσύ.*

94 *Ἄ! τὸ φῶς ποῦ σὲ στολίζει,
Σὰν ἡλίου φεγγοβολή,
Καὶ μακρόθεν σπινθηρίζει,
Δὲν εἶναι, ὄχι, ἀπὸ τὴν γῆ·*

95 *Λάμπην ἔχει ὅλη φλογώδη
Χεῖλος, μέτωπο, ὀφθαλμὸς,
Φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι,
Κι' ὅλα γύρω σου εἶναι φῶς.*

96 *Τὸ σπαθί σου ἀντισηκόνεις,
Τρία πατήματα πατᾶς,
Σὰν τὸν πύργο μεγαλόνεις,
Καὶ εἰς τὸ τέταρτο κτυπᾶς·*

97 *Μὲ φωνὴ ποῦ καταπεῖθει,
Προχωρῶντας, ὁμιλεῖς·
Σήμερ', ἄπιστοι, ἐγεννήθη,
Ναὶ, τοῦ κόσμου ὁ λυτρωτής.*

98 *Αὐτὸς λέγει... ἀφογκρασθήτε·
Ἐγὼ εἶμ' Ἄλφα, Ὁμέγα ἐγώ·
Πέστε· ποῦ θ' ἀποκρυφθῆτε
Ἐσεῖς ὅλοι, ἂν ὀργισθῶ;*

99 Φλόγα ἀκοίμητην σᾶς βρέχω,
Ποῦ μ' αὐτὴν ἂν συγκριθῆ
Κεῖνη ἢ κάτω ὀποῦ σᾶς ἔχω,
Σὰν δροσιὰ θέλει βρεθῆ.

100 Κατατρώγει, ὡσὰν τὴν σχίζα,
Τόπους ἄμετρα ὑψηλοῦς,
Χώρας, ὄρη ἀπὸ τὴν ρίζα,
Ζῶα, καὶ δένδρα, καὶ θνητοῦς,

101 Καὶ τὸ πᾶν τὸ κατακαίει,
Καὶ δὲν σώζεται πνοή,
Πάρεξ τοῦ ἀνέμου ποῦ πνέει
Μὲς τῆ στάχτη τῆ λεπτή.

102 Κάποιος ἤθελε ἐρωτήσῃ
Τοῦ θυμοῦ του εἶσαι ἀδελφή;
Ποῖος εἶν' ἄξιος νὰ νικήσῃ
Ἢ μὲ σὲ νὰ μετρηθῆ;

Νικηταράς

Δημήτριος Γκούρας

107 Βλασφημᾶει, σκούζει, μουγκρίζει,
Κάθε λάρυγκας ἔχθρου,
Καὶ τὸ ρεῦμα γαργαρίζει
Ταῖς βλασφημίαις τοῦ θυμοῦ.

108 Σφαλερὰ τετραποδίζου
Πλήθος ἄλογα, καὶ ὀρθὰ
Τρομασμένα χλυμιτρίζου,
Καὶ πατοῦν εἰς τὰ κορμιά.

109 Ποῖος ἴσ' τὸ σύντροφον ἀπλόνει
Χέρι, ὡσάν νὰ βοηθηθῆ·
Ποῖος τὴν σάρκα του δαγκώνει,
Ὅσο ὁποῦ νὰ νεκρωθῆ.

110 Κεφαλαῖς ἀπελπισμέναις,
Μὲ τὰ μάτια πεταχτὰ,
Κατὰ τ' ἄστρα σηκωμέναις
Γιὰ τὴν ὕστερη φορά.

111 Σβύεται, αὐξαινώντας ἢ πρώτη
Τοῦ Ἀχελώου νεροσυρμῆ,
Τὸ χλυμίτρισμα, καὶ οἱ κρότοι,
Καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί,

112 Ἔτ' ἔτι ν' ἄκουα νὰ βουήξῃ
Τὸν βαθὺν Ὠκεανό,
Καὶ ἴσ' τὸ κῦμα του νὰ πνίξῃ
Κάθε σπέρμα Ἀγαρινό.

113 Καὶ ἐκεῖ ποῦναι ἡ Ἁγία Σοφία,
Μὲς τοὺς λόφους τοὺς ἑπτὰ,
Ὅλα τ' ἄψυχα κορμιά,
Βραχοσύντριφτα, γυμνά,

114 Σωριασμένα νὰ τὰ σπρώξῃ
Ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ,
Κι' ἀπεκεῖ νὰ τὰ μαζώξῃ
Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φεγγαριοῦ.

115 Κάθε πέτρα μνήμα ἄς γένη,
Καὶ ἡ Θρησκεία, κ' Ἐλευθεριὰ
Μ' ἀργοπάτημα ἄς πηγαίνει
Μεταξύ τους, καὶ ἄς μετρᾷ,

116 Ἔνα λείψανο ἀναιβαίνει
Τεντωτὸ, ἴπιστομιτὸ,
Κι' ἄλλο ξάφνου καταιβαίνει,
Καὶ δὲν φαίνεται καὶ πλιό,

117 Καὶ χειρότερα ἀγριεύει
Καὶ φουσκώνει ὁ ποταμός·
Πάντα πάντα περισσεύει
Πολυφλοίσβισμα καὶ ἀφρός.

118 Ἄ! γιατί δὲν ἔχω τώρα
Τὴν φωνὴν τοῦ Μωϋσῆ;
Μεγαλόφωνα, τὴν ὦρα
Ὅπου ἐσβυοῦντο οἱ μισητοί,

Δημήτριος Παπανικολής

119 Τὸν Θεὸν εὐχαριστοῦσε
ἽΣ τοῦ πελίου τὴν λύσσα ἔμπρὸς,
Καὶ τὰ λόγια ἠχολογοῦσε
ἽΑναρίθμητος λαός·

120 ἽΑκλουθάει τὴν ἄρμονία
ἽἩ ἀδελφή τοῦ ἽΑαρῶν,
ἽἩ προφήτισα Μαρία,
Μ᾽ ἓνα τύμπανο τερπνόν,

121 Καὶ πηδοῦν ὄλαις ἠῆ κόραις
Μὲ τς' ἀγκάλαις ἀνοικταῖς,
Τραγουδῶντας, ἀνθοφόραις,
Μὲ τὰ τύμπανα κ' ἐκειαῖς.

122 Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερῆ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.

123 *Εἰς αὐτὴν, εἰν' ἑακουσμένο,
Δὲν νικιέσαι ἐσὺ ποτέ·
"Ομως, ὄχι, δὲν εἰν' ἑξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.*

124 *Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ξαπλόνει
Κύματ' ἄπειρα εἰς τὴν γῆ,
Μὲ τὰ ὅποια τὴν περιζώνει,
Κ' εἶναι εἰκόνα σου λαμπρή.*

125 *Μὲ βρυχίσματα σαλεύει
Ποῦ τρομάζει ἢ ἀκοή·
Κάθε ξύλο κινδυνεύει
Καὶ λιμιόνα ἀναζητεῖ.*

126 *Φαίνεται' ἔπειτα ἡ γαλήνη
Καὶ τὸ λάμψιμο τοῦ ἡλιοῦ,
Καὶ τὰ χρώματα ἀναδίνει
Τοῦ γλαυκότατου οὐρανοῦ.*

127 *Δὲν νικιέσαι, εἰν' ἑακουσμένο,
'Σ τὴν ξηρὰν ἐσὺ ποτέ·
"Ομως, ὄχι, δὲν εἰν' ἑξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.*

128 *Περνοῦν ἄπειρα τὰ ξάρτια,
Καὶ σὰν λόγγος στρυμωχτὰ
Τὰ τρεχούμενα κατάρτια,
Τὰ ὀλοφούσκωτα πανιά.*

129 *Σὺ ταῖς δύναμαῖς σου σπρώχνεις,
Καὶ ἀγκαλὰ δὲν εἰν' πολλαῖς,
Πολεμῶντας, ἄλλα διώχνεις,
"Ἄλλα πέρνεις, ἄλλα καῖς.*

130 *Μὲ ἐπιθύμια νὰ τηράζης
Δύο μεγάλα σέ θωρῶ,
Καὶ θανάσιμον τινάζεις
'Ἐναντίον τους κερανοῦ.*

131 Πιάνει, αὔξαινει, κοκκινίζει,
Καὶ σηκώνει μιὰ βροντή,
Καὶ τὸ πέλαο χρωματίζει
Μὲ αἱματόχροη βαφή.

132 Πνίγοντ' ὄλοι οἱ πολεμάρχοι,
Καὶ δὲν μνέσκει ἓνα κορμί·
Χάρου, σκιά τοῦ Πατριάρχη,
Ποῦ σ' ἐπέταξαν ἐκεῖ.

133 Ἐκρυφόσμιγαν οἱ φίλοι
Μὲ τς' ἐχθρούς τους τῆ Λαμπρῆ
Καὶ τοὺς ἔτρεμαν τὰ χεῖλη,
Δίνωντάς τα εἰς τὸ φιλί.

134 Ἐκειὲς τὲς δάφναις ποὺ ἐσκορπίστε
Τώρα πλέον δὲν ταῖς πατεῖ,
Καὶ τὸ χέρι ὁποῦ ἐφιλήστε
Πλέον, ἂ πλέον δὲν εὐλογεῖ.

Ἰωάννης Καποδίστριας

Κίτσος Τζαβέλας

135 "Ολοι κλαῦστε, ἀποθαμμένους
'Ο ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησιᾶς·
Κλαῦστε, κλαῦστε, κρεμασμένος
'Ωσὰν νᾶτανε φονιάς.

136 "Ἐχει δᾶνοικτο τὸ στόμα
Π' ὤραις πρῶτα εἶχε γευθῆ
Τ' ἅγιον αἷμα, τ' ἅγιον σῶμα·
Λὲς πῶς θὲ νὰ ξαναβγῆ

137 'Ἡ κατάρα ποῦ εἶχε ἀφήσει
Λίγο πρὶν νὰ ἀδικηθῆ
Εἰς ὁποῖον δὲν πολεμήσει,
Καὶ ἡμπορεῖ νὰ πολεμῆ.

138 Τὴν ἀκούω, βροντάει, δὲν παύει
Εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴν γῆ,
Καὶ μουκρίζοντας ἀνάβει
Τὴν αἰώνιαν ἀστραπή.

139 Ἡ καρδιά συχοσπαράζει...
Πλὴν τί βλέπω; σοβαρὰ
Νὰ σωπάσω μὲ προστάζει
Μὲ τὸ δάκτυλο ἢ θεά.

140 Κυττάει γύρω εἰς τὴν Εὐρώπη
Τρεῖς φοραῖς μ' ἀνησυχιά·
Προσηλόνεται κατόπι
'Σ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀρχινᾷ·

141 “ Παλληκάρια μου! οἱ πολέμοι
„Γιὰ σᾶς ὅλοι εἶναι χαρὰ,
„Καὶ τὸ γόνα σας δὲν τρέμει
„'Σ τοὺς κινδύνους ἐμπροστά.

142 „'Απ' ἐσᾶς ἀπομακραίνει
„Κάθε δύναμη ἐχθρική·
„'Αλλὰ ἀνίκητη μιὰ μένει
„Ποῦ ταῖς δάφναις σᾶς μαδεῖ,

143 „Μία, ποῦ ὅταν ὡσὰν λύκοι
„Ξαναρχόστενε ζεστοί,
„Κουρασμένοι ἀπὸ τὴν νίκη,
„'Αχ! τὸν νοῦν σᾶς τυραννεῖ.

144 „Ἡ διχόνοια ποῦ βαστάει
„'Ενα σκῆπτρο ἢ δολερή·
„Καθενὸς χαμογελάει,
„Πάρ' το, λέγωντας, καὶ σύ.

145 „Κεῖο τὸ σκῆπτρο, ποῦ σᾶς δείχνει,
„'Εχ' ἀλήθεια ὠραία θωριά·
„Μὴν τὸ πιάστε, γιατί ρίχνει
„Εἰσὲ δάκρυα θλιβερά.

146 „'Απὸ στόμα, ὅπου φθονάει,
„Παλληκάρια, ἄς μὴν 'ποθῆ,
„Πῶς τὸ χέρι σας κτυπάει
„Τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κεφαλή.

147 „Μὴν εἰποῦν ἴσ τὸν στοχασμὸ τους
„ Τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά·
„ Ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους,
„ Δὲν τοὺς πρέπει ἐλευθεριά.

148 „ Τέτοια ἀφήστενε φροντίδα·
„ Ὅλο τὸ αἷμα ὀποῦ χυθῆ
„ Γιὰ θρησκεία, καὶ γιὰ πατρίδα,
„ Ὅμοιαν ἔχει τὴν τιμή.

149 „ Ἵ τὸ αἷμα αὐτὸ, ποῦ δὲν πονεῖτε
„ Γιὰ πατρίδα, γιὰ θρησκεία,
„ Σᾶς ὀρκίζω, ἀγκαλιασθῆτε,
„ Σὰν ἀδέλφια ἴγκαρδιακά.

150 „ Πόσον λείπει, στοχασθῆτε,
„ Πόσο ἀκόμη νὰ παρθῆ·
„ Πάντα ἠ νίκη, ἂν ἐνωθῆτε,
„ Πάντα ἐσᾶς θ᾽ ἀκολουθῆ.

Γεώργιος Δράκος

Ἐναγνώστης Πετμεζάς

- 151 „ὦ ἀκουσμένοι εἰς τὴν ἀνδρεία!...
„Καταστήστε ἓνα σταυρὸ,
„Καὶ φωνάξετε μὲ μία·
„Βασιλεῖς, κοιτάξτ' ἐδώ.
- 152 „Τὸ σημεῖον ποῦ προσκυνᾶτε
„Εἶναι τοῦτο, καὶ γι' αὐτὸ
„Ματωμένους μᾶς κυττᾶτε
„Ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τὸν σκληρό.
- 153 „Ἀκατάπαυστα τὸ ἔβρίζουν
„Τὰ σκυλιὰ, καὶ τὸ πατοῦν,
„Καὶ τὰ τέκνα του ἀφανίζουν,
„Καὶ τὴν πίστι ἀναγελοῦν.
- 154 „Ἐξ' αἰτιᾶς του ἐσπάρθη, ἐχάθη
„Αἷμα ἀθῶο χριστιανικὸ,
„Ποῦ φωνάζει ἀπὸ τὰ βάθη
„Τῆς νυκτός· Νὰ ἔκδικηθῶ.

- 155 „Δὲν ἀκοῦτε, ἐσεῖς εἰκόνες
„Τοῦ Θεοῦ, τέτοια φωνή;
„Τώρα ἐπέρασαν αἰῶνες,
„Καὶ δὲν ἔπαυσε στιγμὴ.
- 156 „Δὲν ἀκοῦτε; εἰς κάθε μέρος
„Σὰν τοῦ Ἀβὲλ καταβοᾶ·
„Δὲν εἶν' φύσημα τοῦ ἀέρος,
„Ποῦ σφυρίζει εἰς τὰ μαλλιά.
- 157 „Τί θὰ κάμετε; θ' ἀφήστε
„Νὰ ἀποκτήσωμεν ἐμεῖς
„Λευθερίαν, ἢ θὰ τὴν λύστε
„Ἐξ' αἰτίας πολιτικῆς;
- 158 „Τοῦτο ἀνίσως μελετᾶτε,
„Ἴδου ἐμπρὸς σας τὸν Σταυρό·
„Βασιλεῖς! ἐλάτε, ἐλάτε,
„Καὶ κτυπήσετε κ' ἐδώ.,,

Νικόλαος Κριεζώτης

Η ΕΚΔΟΣΗ
ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ
ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ ΜΕ ΞΥΛΟ
ΓΡΑΦΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1821
ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΨΥΧΟΠΑΙΔΗ ΣΤΟΙ
ΧΕΙΘΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ ΒΟΖΙΚΗ
ΜΕ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΡΟΡΣΟΝ
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2020
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΑΤΤΩΝ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΡΑΛΑΤΙΝΑ ΓΙΑ ΛΟ
ΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ τοῦ «Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» ἀκολουθεῖ τὴν ἔκδοσις, «Ἐν Μεσολογίῳ, ἐκ τῆς τυπογραφίας Δ. Μεσθενέως, 1825» καὶ τυπώθηκε μὲ τὴν τυποτεχνικὴ τῆς κλασικῆς τυπογραφίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Επετειακές δράσεις

1821 - 2021
